

Tamalt afinbyri.

Engisprettan, sem var hálfvand úr hungri og kulda, kom í byrjun vetrarinnar að byflugnum, og þá þá byflugnumar allra andmjúklegast að hjálpa sér um droppa af hungri, til að þola dálitils úr neyd sinni. Ein byflugan spurði Engisprettuna hvernig hún hefði verið timarum á umliðnu sumri, og hvernig á því stæði, að hún hefði engin góða til vetrarinnar, þú hef verið timarum umtalslegra skemmtilegra, mælti Engisprettan, þú hef jafn og drukkid, því mig var þú heft að þú með lítilli gýris höfn, og þú hef þú sungid og leikid mig, en ekki hef þú getad verið að huga um þennan leiðinlega vetur, meðan henni var ekki kominn.

„Þú þórum við öðru vísi að ræði okkur“, svaraði byflugan. „Vid vinnum þessi brotur frá morgni til kvelds allt sumarid, til þess að safna okkur vetrarjóni því við höfum það hugfest, að veldurinn gefur verið langur, og strangur, og þú er engi björg að þú. En þú sem ekki gera annað en jela og drukkja þungja og leika sér, að sumar laginu, mega biest við okkur“

segði eigi mikinn boga af því; jeg skal hjálpa þér! Þó hann síðan stóran þrúf og rítti mannum. Ekki vildi þú madurinn skera sig þegar á atti að herða, en þjellst á að leggja konunni 6 dali um vikuna, og áleit domasim að hún gæti þar að af með þat.

Eldspítta-verksmiðjan í Jönköping hefur árið sem leið selt eldspítta fyrir 2,806,700 krónur. Í verksmiðju þessari starfa 1,468 verkamenn, og þær að aukni fást 900 við að búa til östeyju utan um eldspítta-urnar.

X Einn sinni hóf madur nokkur þúfrakennslu skald Maritauk að gefa sjer Ölmusu. Madurinn syndist vera hrastur og heilbrigður, svo skaldið spuddi, því hann ynni ekki sjálfur fyrir lífi sínu, sjer syndist hann hafa öll beinin til þess, og ekki þessu að vera upp á áðra kominn, eða lífa á þingbjörgum. „O, herra minni,“ sagði madurinn, „Jeg stúi ekki áðru en að þess munduð verkenna mjör, ef þess vissuð þess öðru laður þess er.“ „Taktu við,“ sagði Maritauk, og rítti

ad manninum spesin, "hafdu þetta fyrir höndskilninga!"

Einu sinni fór bóndi til nágranna síns, og bað hann að lá
sjú þrossid sitt litla stund, því sjú legi mikið á, en væri
nú þrosslaus í svepinu. Nágranninn var ekki tilkátanlega
gæðvikiinn, og sagðist ekki geta hjálpað honum, þó hann
vildi, því hann væri nýbúinn að lá á öðrum þrossid.
Í þessu bili fór þrossid að hneggja (innu) í hesthúsi á
hláðinu. "já já," sagði bóndinn, "þarna er þú þrossid að
hneggja í húsinu, en þú segist hafa láð það þetta;
jég þy mi hvað annað þú er um að hjálpa mér." "Nú,
þú er þú merkilegt," sagði nágranninn, "að þú skuldir
því mérinni betur en mér sjálfum!"

Þinnu máður hjá prestu einum kom blauprandi með
"öndina í hálsinum inn til húsbonda síns, þar sem hann
sat og var að taka saman vöð, og sagði, að kvítenað væri
í honum. "Hvað kemur það mér við?" sagði prestur,
sem ekki vildi láta fjóra fyrir sjú. "Færu og segdu
konunni minni frá því; þú veist að jég skipti mér
ekki af því, sem ástundir búskapinnu." 22

X Kerling nokkur var að lesa yfir svaraðynni sínum um þau hvern hólt það væri, að reyfja bókun. „Reyftu aldrei bókun, bróðir mitt.“ sagði hún meðal annars, „þeir sem reyfja, verða aldrei gamlir menn.“ En ~~sagði~~ svaraði þilturinn; þeir reyfja meira en þann afi minn; hvernig stendur þú á því, að hann er nú orðinn fjögur, og er en þú við bestu heilun? „Já, það sunnar ekkert,“ svaraði Kerling; of hann ekkert reyfði eins mikid, og hann gerir, væri hann fyrir löngu orðinn níræður.

X Kennari einn, sem var að halda embættisþróf í gudfræði, spurði einn af studentunum meðal annars á þessu leið: „Hafid þú lesid þjef Páls til Filippímanna? „Nei,“ svaraði studentinn „jeg hnygist aldrei í annara manna þjef.“

X Árið 1804 eða 1805 dó gömul Kerling í Friðskadal, sem þó er þjef. Hún sagði svo frá, að í ungdömi sínu hefði börnunum þar í sveit, ekkert verið þent að lesa, og ekkert heldur meirum bókalestunum

en þeim var þend þrjárjábriingin utan bítakar
 og einhverjar þanir. "Þegar jey var þend," sagði
 þú," var móðir mín þala þúins að þenna mjör þetta
~~sitt~~ þenn þúinn þúinn sjálf reiprennandi þó svo með
 mig þil þirþjunnar á Hálsi, og leiddi mig með þer
~~þú~~ inn í saki þitt. Þó þom þann þera þorggrímur
 þeittinn úþ og gíþek inn í þóttinn, og þallaði á mig
 þungad; jey þó skjálþandi á þeinunum, en móðir mín
 þak eþþir. Þó þó þrestur að þpygja mig, en jey man
 mín þþþert að því nema þegar þann þþþði þver
 þþþði þþþað mig, endurleyt og þelgá, þá stóð i mjör
 að swara því. Þá sagði móðir mín þþþami i þþþnum
 þþþna. máttid þþþa, stþþa, því þúinn var jey að
 þþþa þþþer þþþ." "Jey veit þþþ þþþ þþþinginn,"
 sagði þrestur, og gíþek þþþam i þirþjunnar¹⁸; móðir
 mín var þá stáðinn upp, og þúinn að draga
 þþþinnþþþa upp þúinn vasa þúinn, og þþþaði
 að þrestu; þann þó þúinn og þþþaði þþþi þþþi
 en jey þþþ þþþ þþþmentid um daginn."

Þó þó þþþ þrestu á Melifelli var þúinn einn

gamall og efnatur, sem iðkjósti þerðarmönnum.
 Prestur vandlaði um það við hann, og gjóði hann
 ekki að. Eitt sinn er prestur, hláði um þessu
 við (hann) karlinn, spyr prestur, hvort hann mundi
 vilja, að himnaríkisdýram gjóði ekki lokid upp
 fyrir honum sjálfum. Þú sagði karl: „Ekki
 verður í alls stjór, séra Þjánni, þú loka samt.“

Þóndi nokkur, sem var vel efnatur, kom eitt sinn,
 heldur tilræða ~~þ~~ þúinn, inn í slubúð eina, og
 litadist þess um. Neðal annars sá hann þar stóran
 og djórlegan spegil. Hvað kostar þessi spegill? Þú
 er til tilbúð að selja þess þess, þúning, þú alls svo
 ekki fyrir hann hvort, sem er, svo aði búðarþjónum
 þessandi. Þóndi gjó þessu ekki á þess þess en spyr
 aftur: „Hvað kostar þessi spegill? Þú svo aði búðar-
 þjónum engu, er hlóð fláman í þónda. Þóndi
 gengur þú á speglinum, og slér göngustaf þinnur
 í hann og mólvar í þónum gléríð; síðan spyr
 hann í þess þess sinni: „Hvað kostar þessi spegill?
 þú var búðarþjónum ekki seinn til svoanna.“

X Kona, sem var að lesa í bláði um deilur í enska þing-
 um, spurði bónda sinn: „Hvað er þessi anastæðingaflokkur
 á þingi?“ „Hjartid mitt“, sagði maðurinn. „Hann er á
 þinginu hjér um bil það sama, sem þú ert hjérna á
 heimilinu.“

Kaupstjórnarsúlkna, sem hafði mjúlega flutt sig á bóndata,
 kom einn morgun inn í fjós og segir við mjólkarkonu:
 „Sýju mjólkarnokkur, hver kyrtin er það, sem mjólkjar á um.“

Nýssjöfjör. (Tænke saga).

Það var hvasst stormur og þrasparigning mikil.
 Í slíku hræksviðri var varla verandi átti fyrir
 hund, því síður fyrir nokkurn manna. Á hinum
 víðlendu slyttum Austurgautlands var þó ríðandi
 maður einn á þerð. Þettað var um nýja slóttid, og það
 var varla nokkurostadar snjódepillt að sjá á jörðu,
 en vegurinn var einlæg leir leðja, sem hesturinn óð
 í upp undir kenje. Riddarinn var í blárra þrasu
 síðri. Hann litadist jafnt og stóugt um eftir háti,
 þar, sem hann gæti þengið stjólf fyrir sig og hestinn

sinn. En þótt hann hvesti sín smáa augu í allar
 áttir, sá hann hvergi neina mannabyggð, fyrr
 en seint, og síðar meir í bygjun röðkursins, eftir
 langa og leidirlega reið, þá kom hann loksins
 auga á allreisuglegt íbúðarhús, og fleyðti sjón
 þangað, sem mest mætti hann. Hann drap
 á dyr, en enginn lauk upp. Hann bardi aftur,
 bæði á hurðina, og gluggana, en það kom fyrir
 ekkri. Það leit út, sem enginn byggði í húsinn,
 eða enginn væri heima. Þá dæmanninum fólki
 þetta greinilegt. Hann sá sjón engan veg annan
 en stiga aftur á baki hesti sínum og ríða áfram
 í hraðvörðinu til að leita eftir öðru býli. Í sama
 býli sjón hann mann koma út í dyrnar á út-
 hysi notkeru við íbúðarhúsið, og kallar sá í hött
 um málrómi til komumanns: „Hver er þarna
 sem er svo ásvifinn að gera þettað þakki við
 hús þógetans?“ „Nú, nú,“ sagði komumadur, „þýr
 þógetinn þýr? Já viss þýr hann þýr, þvad
 þinn, en hann er ekkri heima sem þendur.
 Það er svo, mætti komumadur. Hvar er hann

"Jón, er hann að heiman í embættisrinnum?"

Þá þótti riddarinn spurdi um þetta, fante þá þann
dálitid frá honum, svo húskarl fagatans sá, að hann
var gyrtur stórn sverdi, og hafði þar stórar skamm-
bissur, og búnar mjög í belti þjó. Við þessa sjón varð
strákurinn dálitid gatnari í orði, en þó svaraði hann
spurningunni komumantur ónuglega með annari spurn-
ingu. Til hvers alls þad veri að segja þúur hvar
hann er? Jey vél fá að vita þad, sagði riddarinn
með svo grímanum málbróm